

Sygn. akt I C 499/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę kwoty 16.500,00 zł

1. zasądza od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódki K. M. kwoty

a. 12.500,00 zł (dwanaście tysięcy pięćset złotych) wraz z

ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) od dnia 18 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

- 2.500,00 zł (dwa tysiące pięćset złotych) od dnia 22 września 2015 roku do dnia zapłaty;

b. 3.894,00 zł (trzy tysiące osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) od dnia 18 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

- 2.894,00 zł (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote) od dnia 22 września 2015 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.454,77 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

4. zasądza od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódki K. M. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt I C 499/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 maja 2014 r. powódka K. M., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) Oddział w Ł. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek wypadku z dnia 14 marca 2013 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 1.000 zł tytułem odszkodowania za zwiększone potrzeby, na które składają się koszty sprawowania opieki przez osoby trzecie i koszty leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dnia 14 marca 2014 r. powódka po przejściu przez ulicę (...) w Ł. na wysokości numeru 35, wchodząc na chodnik potknęła się i przewróciła na jego nierównej i dodatkowo oblodzonej powierzchni. Wskutek upadku powódka doznała złamania dalszej nasady kości promieniowej prawej z przemieszczeniem. Pomimo zgłoszenia szkody do pozwanego ponoszącego odpowiedzialność cywilną za przedmiotowe zdarzenie, powódce odmówiono wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia.

/pozew k. 2 – 4/

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny, zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

/postanowienie z dnia 26.06.2014 r. k. 22/

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 lipca 2014 r. pozwany (...) T.U. S.A. (...)złożył propozycję ugodową, na mocy której pozwany zapłaci powódce kwotę 6..000 zł tytułem należności głównej z tytułu roszczeń odszkodowawczych, a nadto kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, a także pokryje połowę kosztów sądowych. Jednocześnie, w razie odrzucenia przez powódkę propozycji ugodowej pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, że kwestionuje twierdzenie, że złamanie kości promieniowej powódki jest adekwatnym skutkiem jej rzekomego upadku na ulicy w dniu 14 marca 2013 r. W ocenie pozwanego do złamania tejże kości doszło w innych okolicznościach i w innym czasie, co potwierdza fakt iż między datą wypadku w dniu 14 marca 2013 r. a datą zgłoszenia się do poradni urazowo – ortopedycznej upłynęło 9 dni. W ocenie pozwanego niemożliwym jest funkcjonowanie ze złąmaną z przemieszczeniem kością ramienia przez tak długi czas. Nadto zwłoka w podjęciu leczenia wydłużyła, skomplikowała i utrudniła właściwy proces leczenia. W zakresie żądania przez powódkę odszkodowania pozwany stwierdził, że żądanie to zostało zgłoszone w sposób blankietowy i gołosłowny.

/odpowieź na pozew k. 29 – 32/

W replice na pozew pełnomocnik powódki nie wyraził zgody na zawarcie ugody na warunkach zaproponowanych przez pozwanego oraz poparł dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/pismo procesowe k. 38/

Pismem z dnia 16 września 2015 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo do kwot:

1. 12.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami:

-.

- co do kwoty 10.000 zł od dnia 18 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- co do kwoty 2.500 zł od dnia doręczenia pełnomocnikowi pozwanego pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty tj. od dnia 22 września 2015 r.,

2. 4.000 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby powódki wraz z ustawowymi odsetkami:

- co do kwoty 1.000 zł od dnia 18 kwietnia 2014 r.,
- co do kwoty 3.000 zł od dnia doręczenia pełnomocnikowi pozwanego pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty tj. od dnia 22 września 2015 r. (3 miesiące p 3 godziny dziennie według stawek (...)).

Pismo zostało nadane pełnomocnikowi pozwanego w dniu 15 września 2015 r. listem poleconym, doręczone zaś 22 września 2015 r.

/pismo k. 90 – 91, potwierdzenie nadania pisma listem poleconym k. 92, wydruk śledzenia przesyłki poleconej ze strony internetowej Poczty Polskiej k. 106/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2013 r. w godzinach rannych powódka po przejściu przez ulicę (...) w Ł. na wysokości numeru 35, wchodząc na chodnik potknęła się i przewróciła na nierównej i oblodzonej powierzchni krawężnika i chodnika i upadła na prawą rękę.

/zeznania powódki i świadka W. K., protokół rozprawy z dnia 30 września 2015 r. k. 98 – 100, fotografia k. 19/

W dniu wypadku w godzinach porannych temperatura utrzymywała się na poziomie od - 3,5 °C do 1,1 °C. Chodnik w miejscu zdarzenia nie był posypany solą ani piaskiem.

/bezsporne, informacja Oddziału (...) k. 18 verte /

Podmiotem odpowiedzialnym za należyte utrzymanie nawierzchni dróg i chodników miejsca, gdzie doszło do opisanego wyżej zdarzenia jest Urząd Miasta Ł.. Podmiot ten posiada polisę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

/bezsporne/

Po upadku powódce pomogła wrócić do domu sąsiadka W. K., która zrobiła też powódce kompres z octu. Następnie sąsiadka opiekowała się powódką, która przez dwa tygodnie nie wychodziła z domu. Pomoc polegała na robieniu zakupów, wynoszeniu śmieci, przygotowywaniu śniadań. Później powódce pomagała jej kuzynka D. G., która przywoziła jej obiady.

Bezpośrednio po wypadku powódka pozostawała w przekonaniu, iż doznany uraz ramienia jest jedynie stłuczeniem i jego wyleczenie nastąpi po zastosowaniu środków farmakologicznych dostępnych bez recepty. Obrażenia jednak stawały się coraz bardziej bolesne, wobec czego powódka pod opieką kuzynki D. G. udała się do Wojewódzkiej (...) w Ł..

/zeznania powódki i świadka W. K., protokół rozprawy z dnia z dnia 30 września 2015 r. k. 98 – 100/

W Wojewódzkiej (...) w Ł. zdiagnozowano u powódki złamanie dalszej nasady kości promiennej prawej z przemieszczeniem. Powódce wydano skierowanie na hospitalizację w szpitalu im R. oraz wykonano zdjęcie RTG. W szpitalu zastosowano repozycję w znieczuleniu przewodowym, założono gips, przepisano leki (...) oraz A. i zalecono ułożenie przeciwobrzękowe. Następnie powódka odbywała wizyty kontrolne w przychodni.

/dokumentacja medyczna k. 12 – 14/

Pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. powódka skierowała do Urzędu Miasta Ł., Wydziału Gospodarki Komunalnej, wnioski o odszkodowanie za szkodę poniesioną wskutek zdarzenia z 14 marca 2013 r. w wysokości 1.575 zł oraz o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 24.000 zł, zgłaszając tym samym przedmiotową szkodę.

/wniosek o odszkodowanie z dnia 9.01.2014 r., dowód nadania listem poleconym w dniu 10.01.2014 r. k. 15/

Szkoda została zgłoszona pozwanemu dnia 26 lutego 2014 r.

/akta szkody k. 10/

Pozwany (...) S.A. Oddział w Ł., wydał decyzję odmowną co do wypłaty wskazanych wyżej, żądanych przez powódkę kwot. W uzasadnieniu odmowy pozwany wskazał, że warunki atmosferyczne w dniu 14.03.2013 r. nie wymagały podjęcia działań związanych z zimowym utrzymaniem dróg. Decyzja wydana została w oparciu o stanowisko Oddziału (...).

/bezsporne, decyzja odmowna z dnia 12.03.2014 r. k. 17, pismo Oddziału (...) z dnia 13.02.2014 r. k. 18 verte i 19/

W dniu 20 marca 2014 r. powódka złożyła odwołanie od decyzji ubezpieczyciela wskazując, iż w sprawie dokonana została błędna analiza przedstawionej dokumentacji.

/odwołanie z dnia 20.03.2014 r. wraz z dowodem nadania listem poleconym w dniu 20.03.2014 r. k. 16/

Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 r. pozwana podtrzymała stanowisko zajęte w piśmie z dnia 12 marca 2014 r.

/pismo z dnia 18 kwietnia 2014 r. k. 17 verte i 18/

Powódka jest praworęczna. Przed wypadkiem prawa ręka powódki była w pełni sprawna. Po wypadku ręka powódki nie wróciła do pełnej sprawności, często marznie, powódka nie może nią dźwigać. Obecnie powódka ma lęk przed wyjściem z domu na ulicę, szczególnie gdy jest ślisko. Lekarz kazał powódce rehabilitować rękę w wodzie z mydłem, masować i ruszać palcami. Powódka odczuwa dolegliwości przy zmianie pogody, nie może przy podnoszeniu opierać się na prawej ręce, ma ograniczone możliwości w zginaniu nadgarstka.

/zeznania powódki, protokół rozprawy z dnia 30 września 2015 r. k. 98 – 100/

Wskutek wypadku z dnia 14 marca 2013 r. powódka doznała złamania nasady prawej kości promieniowej z przemieszczeniem typu S.. Obecnie po leczeniu zachowawczym i leczeniu usprawniającym występuje nieznaczne zniekształcenie w miejscu przebytego złamania, nieznaczne ograniczenie ruchomości prawego stawu nadgarstkowego, umiarkowany okresowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności prawej kończyny górnej.

Uszczerbek na zdrowiu powódki wskutek przedmiotowego zdarzenia w zakresie narządów ruchu jest stały i wynosi 5% według pozycji 122a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. poz. 1974, opubl. w Dz. U. z dnia 24 grudnia 2002 r. nr 234.

Zakres cierpień psychicznych i fizycznych powódki w związku z doznanymi w dniu 14 marca 2013 r. obrażeniami narządów ruchu należy określić jako nieznaczny, co jest związane z doznanym bólem, koniecznością pozostawania przez przeszło pięć tygodni w ciężkim i niewygodnym unieruchomieniu gipsowym, wykonywaniem ćwiczeń usprawniających, ograniczeniami w sprawności.

Aktualny koszt cyclo3fort 30 tabl. To ok. 31 zł, A. 90 tabl. To ok. 21,07 zł.

Zakres odczuwalnych indywidualnie cierpień nie poddaje się obiektywnym ocenom zewnętrznym.

U powódki ze względu na doznane w dniu 14 marca 2013 r. obrażenia występowała potrzeba częściowej pomocy osób trzecich przez okres ok. 3 miesięcy po zdarzeniu. Był to okres pierwszych 10 dni po urazie, następnie pozostawania w opatrunku gipsowym przedramiennie-dłoniowym przez prawie 6 tygodni i przez pierwsze tygodnie po zdjęciu

unieruchomienia, zanim odzyskała sprawność kończyny. Dotyczy to początkowo pomocy w niektórych czynnościach higienicznych, ubieraniu się, wyręczania lub pomocy we wszystkich czynnościach związanych z nieco większym wysiłkiem, zwłaszcza z użyciem tylko prawej ręki lub koniecznością użycia równocześnie obu rąk. Pomoc była potrzebna powódce w tym okresie przeciętnie w wymiarze ok. 3 godzin dziennie. Obecnie u powódki nie występuje już potrzeba pomocy ze strony osób trzecich.

Rokowania powódki na przyszłość są dobre, powódka odzyskała prawie pełny zakres ruchomości prawego nadgarstka. Nie można jednak wykluczyć pojawienia się w przyszłości zmian zwyrodnieniowych w prawym stawie promiennie – nadgarstkowym, choć prawdopodobieństwo to jest niewielkie.

/opinia biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W. k. 79 – 81/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w sprawie w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego i okoliczności zdarzenia Sąd oparł się o zeznania świadka W. K., zaś przy ustaleniu wysokości doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu na opinii biegłego A. W.. Wskazać należy, iż żadna ze stron nie zakwestionowała przedmiotowych dowodów, wobec czego Sąd uznał za zasadne przyznanie im waloru pełnej wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie niesporne jest, iż miejsce, w którym doszło do wypadku znajduje się na terenie, na którym odpowiedzialność za utrzymanie porządku i dbanie zimą ponosi Urząd Miasta Ł., Wydział Gospodarki Komunalnej, który to podmiot posiada polisę ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej w I. T.U. S.A. (...).

Strona pozwana zakwestionowała związek przyczynowy między wypadkiem, a szkodą, a także wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia z tytułu odszkodowania jako nieudowodnionego. Pozwany natomiast nie kwestionował podstawy swojej odpowiedzialności, obowiązku zapewnienia przez Urząd Miasta Ł. porządku w miejscu zdarzenia co do zasady ani też łączącej go z podmiotem odpowiedzialnym umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego uznać należy za bezsporne między stronami.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U.2013.1399 j.t.) utrzymanie czystości i porządku w gminach należy do obowiązkowych zadań własnych gminy. Ust. 2 pkt 11) przedmiotowego przepisu, obowiązujący w tym brzmieniu również w dacie zdarzenia szkodzącego, przewiduje, iż gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności zapobiegają zanieczyszczeniu ulic, placów i terenów otwartych, w szczególności przez: zbieranie i pozbywanie się, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 4, błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń uprzątniętych z chodników przez właścicieli nieruchomości oraz odpadów zgromadzonych w przeznaczonych do tego celu pojemnikach ustawionych na chodniku. W niniejszej sprawie bezspornym między stronami pozostawało, iż za utrzymanie porządku w miejscu, w którym doszło do zdarzenia szkodzącego, odpowiedzialny był Urząd Miasta Ł..

Podstawą odpowiedzialności ubezpieczonego jest art. 415 k.c. w zw. z art. w zw. z art. 444 § 1 i 2 w zw. z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 336 § 2 k.c. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia niezbędne jest spełnienie łącznie 3 przesłanek, tj. winy, zaistnienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zawinionym działaniem.

Zgodnie z normą art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Wskazać należy, iż wina Urzędu Miasta Ł. w zaistnieniu zdarzenia jest ewidentna, gdyż podmiot ten sam uznał – jak wynika z dokumentów załączonych do akt – iż zabezpieczenie chodnika w dniu zdarzenia nie było konieczne, a więc tego nie dokonał. Zarówno jednak z informacji Oddziału (...), jak i zeznań powódki oraz świadka W. K. wynika, iż w dniu 14 marca 2013 r. w godzinach porannych temperatura powietrza była ujemna. Krawężnik i chodnik, na którym

potknęła się powódka był zatem oblodzony i śliski. Słaba przyczepność powierzchni w połączeniu z jej nierównościami spowodowała zagrożenie, które skutkowało poślizgnięciem się przez powódkę. Gdyby Urząd Miasta Ł. nie zaniechał swoich obowiązków i posypał chodnik solą bądź piaskiem, wówczas do przedmiotowego zdarzenia najpewniej by nie doszło. Reasumując, w ocenie Sądu powódka udowodniła, że nawierzchnia chodnika nie była utrzymana w stanie zapewniającym bezpieczeństwo użytkowników.

W zakresie ustalenia związku przyczynowego między zdarzeniem, a szkodą i jej rozmiarem, którą to okoliczność zakwestionował pozwany w odpowiedzi na pozew, wskazać należy, iż Sąd uznał istnienie związku przyczynowego za udowodnione. Z zeznań powódki i świadka zdarzenia W. K. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż w wyniku potknięcia powódka upadła ciężarem swojego ciała na prawą rękę, która następnie zaczęła puchnąć i sinieć. Zastosowane przez powódkę domowe metody leczenia nie odniosły skutku i dopiero w późniejszym czasie powódka udała się do szpitala. Zarówno z dokumentacji medycznej złożonej przez powódkę, jak i z opinii biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej nie wynikają okoliczności odmienne.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż pozwany ponosi odpowiedzialność co do zasady za szkodę doznaną przez powódkę wskutek zdarzenia z dnia 14 marca 2013 r. Przesądzenie zaś przez Sąd odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku pozwala na ustalenie odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia i skapitalizowanej renty przysługującej powódce.

Przepis art. 444 § 1 k.c. przewiduje, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w takich wypadkach możliwym jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (szkodę niemajątkową), wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie jest stanowisko, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, przy czym jednocześnie nie może być nadmierne. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r., nr 4, poz. 40).

Brak jest przepisów ściśle regulujących sposób wyznaczania wysokości należnego zadośćuczynienia. Podkreśla się, iż winno ono mieścić się w rozsądnych granicach – z jednej strony zadośćuczynienie powinno rekompensować doznaną szkodę niemajątkową (łagodzić skutki naruszenia zdrowia) – z drugiej jednak winno także odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Stanowisko to nawiązuje do linii orzecznictwa zapoczątkowanej orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r. (OSPİKA 1966, poz. 92), w którym sformułowana została teza, że zadośćuczynienie powinno być umiarkowane (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 12.09.2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00, publ. Lex 80272, z 06.06.2003 r., sygn. akt IV CKN 213/01, publ. Lex 141396).

Na gruncie niniejszej sprawy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia uwzględniono wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu fizycznym powódki, który wyniósł 5 %, nieznaczne nasilenie cierpień fizycznych w okresie następującym zarówno bezpośrednio po wypadku jak i w okresie noszenia opatrunku gipsowego, obiektywną konieczność poddania się zabiegom rehabilitacyjnym, konieczność przyjmowania lekarstw, hospitalizacji, unieruchomienia ręki w opatrunku gipsowym na okres 5 tygodni, a przez to utrudnienia w czynnościach życia codziennego, zdanie na pomoc innych osób w czynnościach życia codziennego i dyskomfort tym spowodowany. Zakres cierpień fizycznych powódki był nieznaczny, jednakże z pewnością bardziej doskwierający z uwagi na wiek oraz samotne zamieszkiwanie, które

spowodowało konieczność uzyskania opieki ze strony obcych osób. Nie bez znaczenia na wysokość krzywdy powódki ma również fakt, iż jakkolwiek rokowania powódki co do jej stanu zdrowia są dobre, to jednak istnieje zwiększone ryzyko wystąpienia choroby zwyrodnieniowej w związku z doznanym urazem. Powódka w dalszym ciągu doznaje ograniczeń w ruchomości nadgarstka prawej ręki, która to ręka jest słabsza. Powódka ma problemy z czynnościami wymagającymi siły w rękach, a także jest podatna na zmiany pogody.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał, iż zadośćuczynienie adekwatne w stosunku do doznanej szkody stanowi kwota żądana przez powódkę w wysokości uwzględniającej rozszerzenie powództwa tj. kwota 12.500 zł i zasądził ją na rzecz powódki w całości.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Stosownie do § 2 cytowanego przepisu w sytuacji gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Jeżeli w chwili wydania wyroku szkody nie da się dokładnie ustalić poszkodowanemu może być przyznana renta tymczasowa (§ 3).

Co do skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby, na które składa się zwrot kosztów zakupu lekarstw, rehabilitacji i konsultacji lekarskich. Dla ustalenia zasadności roszczenia o odszkodowanie z tytułu kosztów opieki osób trzecich istotne znaczenie miała opinia biegłego sądowego lekarza z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W..

Sąd zasądził kwotę 3.894 zł z tytułu kosztów opieki osób trzecich. Zgodnie z opinią biegłego ortopedy, obiektywnie uzasadniony i wymagany wymiar opieki osób trzecich wynosił 3 godziny dziennie w okresie 3 miesięcy po wypadku. Sąd przyjął, że uzasadniony zakres opieki nad powodem jest taki jak podał biegły. Łączny i uzasadniony koszt takiej opieki wynosi zatem 3.894 zł (3 h x 62 dni x 11 zł + 3 h x 28 dni x 22 zł). Sąd przyjął do wyliczeń stawkę 11 zł w dni robocze, zaś 22 zł w soboty, niedziele i dni świąteczne, w wyniku ustalenia stawek opiekunek (...) w okresie, w którym opieka była obiektywnie uzasadniona. Zaznaczenia wymaga, że do zasądzenia tego świadczenia nie jest wymagane, aby powódka korzystała z odpłatnej pomocy, ani w ogóle aby pomoc faktycznie była świadczona, wystarczy, że była uzasadniona. Podobnie w zakresie wymiaru czasowego takiej opieki, decyduje nie faktycznie poświęcony choremu czas, a uzasadniony z uwagi na zakres i charakter szkody.

Powódka nie udowodniła natomiast, aby poniosła w rzeczywistości koszty lekarstw, wobec czego roszczenie w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec powyższego łączna suma tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby wyniosła 3.894 zł, zaś w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i zasądził je zgodnie z żądaniem powódki. Jak wynika bowiem ze złożonych dokumentów, pełnomocnik powoda pismem z dnia 20 marca 2014 r., skierowanym do strony pozwanej jako odwołanie od decyzji ubezpieczyciela, sprecyzował dochodzone roszczenia w zakresie zadośćuczynienia, odszkodowania i zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 r. strona pozwana zakończyła postępowanie likwidacyjne odmawiając powódce wypłaty świadczeń. Wobec tego żądanie kwot wskazanych w pozwie od dnia 18 kwietnia 2014 r. było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie. W zakresie żądania kwot od rozszerzonej części powództwa, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powódki wskazanym w piśmie z dnia 16 września 2015 r., tj. zasądził je od dnia 22 września 2015 r., kiedy to stronie pozwanej zostało doręczone pismo zawierające rozszerzenie powództwa, jednocześnie precyzując żądanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Z uwagi na fakt, iż powódka przegrała postępowanie tylko co do nieznaczącej części swego żądania, Sąd postanowił włożyć na pozwanego obowiązek zwrotu powódce wszystkich kosztów postępowania. Do poniesionych przez powódkę kosztów postępowania należą koszty

zastępstwa procesowego w postępowaniu w wysokości 2.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość opłaty skarbowej od pełnomocnictwa ustalona została na podstawie § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 ze zm.). Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 4. sentencji wyroku.

W związku ze zwolnieniem powódki od kosztów postępowania w całości, w toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w łącznej kwocie 1.454,77 złotych (550 zł opłaty od pozwu, 275 zł tytułem opłaty od rozszerzonej części powództwa i 629,77 zł tytułem wynagrodzenia biegłego). Stosownie do art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. A zatem zgodnie z zasadą określoną w art. 100 zd. 2 k.p.c. nieuiszczonymi kosztami w wysokości 1.454,77 zł obciążono stronę pozwaną (pkt. 3 sentencji wyroku).